

Universiteit
Leiden

The Netherlands

Woord en wetsteen: beschouwingen over schrijven op het snijvlak van kunst en wetenschap

Rasker, M.N.A.

Citation

Rasker, M. N. A. (2022, October 18). *Woord en wetsteen: beschouwingen over schrijven op het snijvlak van kunst en wetenschap*. Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/3484291>

Version: Publisher's Version

License: [Licence agreement concerning inclusion of doctoral thesis in the Institutional Repository of the University of Leiden](#)

Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/3484291>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

STELLINGEN

1.

Om relevant te zijn binnen het artistieke werkveld en voor de academische gemeenschap wordt onderzoek in en door de kunsten doorgaans (ook) uitgeschreven, gecontextualiseerd en beargumenteerd. Voor het schrijven als kunstvorm leidt dit tot de paradox dat, wil het als medium in en voor artistiek academisch onderzoek relevant zijn, het zich in het eigen medium moet verhouden tot zichzelf om die relevantie te bewerkstelligen.

2.

Het geschreven woord als conventie voor de communicatie en disseminatie in de wetenschappen, in het bijzonder de geesteswetenschappen, heeft bemoeilijkt dat schrijven als kunstvorm onderdeel uitmaakt van het domein van artistiek (academisch) onderzoek.

3.

Artistiek onderzoek impliceert het oprekken en bevragen van het onderzoeks-paradigma binnen de gangbare academische praktijk, teneinde een nieuw of vernieuwend perspectief te ontwikkelen op wat, in navolging van Thomas Kuhns 'normal science', kennis en kennisvergaring wordt genoemd. Mutatis mutandis mag van de academische gemeenschap worden gevraagd de grenzen van de eigen en de artistieke gemeenschap te bevragen en op te rekken in intellectuele en esthetische zin.

4.

Wanneer schrijven wordt opgevat als een performatieve handeling waarin en waarlangs het denken gestalte krijgt (als in: het Duitse *Gestalt*, een verschijnings-vorm aannemen), naast de gangbare opvatting dat in het schrijven het denken zijn beslag krijgt (als in: vastgesteld en uitgevoerd worden), kan het geschrevene gezien worden als een tekstuele proefopstelling naar analogie van de wetenschappelijke experimentele proefopstelling.

5.

De mate waarin het geschrevene eigenheid of identiteit verkrijgt, “smoel”, wordt bepaald door de geesteshouding van de schrijver ten aanzien van de karakteristieken van het schrijven.

6.

Aangenomen dat de term “creatief schrijven” een tautologie is, vervalt de grondslag voor de schijntegenstelling tussen toegepast schrijven en schrijven als kunstvorm en kan het zich binnen het domein van artistiek academisch onderzoek emanciperen als generatief medium.

7.

De verengelsing van onderwijs en onderzoek aan de Nederlandse universiteiten en (kunst-)hogescholen leidt tot een verschraling van de mondelinge en schriftelijke taalvaardigheid van Nederlandse studenten in hun moerstaal. Deze tendens van verschraling vindt zijn weerslag in het individueel intellectueel experiment, en in de collectieve verbeelding.

8.

Het schrijven van de haiku zou vaker ingezet moeten worden om studenten te leren een onderzoeksvraag op te stellen.

9.

Fictie Verbeelding bouwt een wereld, geen betoog. De kracht van fictie-verbeelding is dat ze een argument kan mijnen dat geen betoog uit zichzelf had opgebracht.

10.

De biografie van de schrijver is voor de vertelling wat turf is voor de diamant.

11.

Naar Leo Vroman: Waar kennis hapert ontstaat ruimte voor liefde.